

Sygn. akt IV CSK 235/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku M. G.
przy uczestnictwie K. G.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 1 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W wyniku apelacji wnioskodawczyni Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016 r. zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji o podziale majątku wspólnego w ten sposób, że uchylił punkt 2 i oddalił wniosek uczestnika o ustalenie, iż poniósł on nakład z majątku osobistego na majątek wspólny w kwocie 213 000 zł, stanowiącej równowartość 56 500 USD. Sąd drugiej instancji podwyższył także zasądzoną tytułem wyrównania udziałów kwotę 45 449 zł. do 151.949 złotych rozkładając ją na dwie opisane szczegółowo w sentencji raty, a w pozostałej części oddalił apelację.

Sąd Okręgowy dokonał odmiennej niż Sąd pierwszej instancji oceny dowodów i stwierdził, że po pierwsze nie zostało wykazane, iż przesłana przez rodziców uczestnika jego bratu kwota 33 500 USD została w całości przekazana uczestnikowi na budowę domu, a po wtóre uznał, że zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż pozostała kwota 23 000 USD przekazana przez rodziców uczestnikowi na budowę domu, stanowiła darowiznę na rzecz obojga małżonków, a nie jedynie na rzecz uczestnika.

W skardze kasacyjnej uczestnik jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Jego zdaniem skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec rażącego naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania. Skarżący powołując się na treść skargi kasacyjnej stwierdził, że w toku postępowania drugoinstancyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego postanowienia doszło do wyraźnego, oczywistego naruszenia przepisów procedury cywilnej tj. art. 233 § 1, art. 235, art. 391, art. 278, art. 241, art. 382 i art. 217 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. Wskazał, że naruszenie przepisów postępowania i prawa materialnego przez Sąd II instancji współkształtowało treść rozstrzygnięcia, w którym to uwzględniono apelację wnioskodawczyni i uchylono punkt, w którym Sąd I instancji ustalił,

że uczestnik postępowania poczynił nakłady z majątku osobistego na nieruchomość wspólną małżonków.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien przedstawić wyodrębniony wywód prawny - odrębny od uzasadnienia podstaw kasacyjnych - i wykazać w nim, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymaga to wykazania, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa nie jest wystarczający, podobnie jak powołanie się na naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego wskazanych jako podstawy kasacyjne, jak również użycie, nawet kilkakrotne, przymiotników „rażące”, „oczywiste” czy „niewątpliwe” dla opisu charakteru naruszenia prawa ani wyrażenie przekonania, że doprowadziło to do naruszenia podstawowych zasad demokratycznego państwa prawa czy sprawiedliwości, jeżeli skarżący nie wykaże, w wyodrębnionym wywodzie prawnym, że Sąd drugiej instancji rzeczywiście naruszył prawo we wskazany na wstępie, kwalifikowany sposób (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49, z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, z dnia 22 grudnia 2009 r. I CSK 395/09 i z dnia 7 grudnia 2011 r. V CSK 113/11, nie publ.).

Skarżący nie wykazał tych okoliczności. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera żadnych argumentów mogących wykazać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ani nawet argumentów wskazujących na oczywiste naruszenie powołanych przepisów prawa. Odwołanie się w tym względzie do uzasadnienia podstaw kasacyjnych jest nieskuteczne, bowiem wymagania skargi kasacyjnej przewidziane w art. 398⁴ § 1

i 2 k.p.c. mają odrębny, autonomiczny charakter, spełniają różne cele i funkcje, a przede wszystkim podlegają badaniu przez Sąd Najwyższy na różnych etapach postępowania kasacyjnego. W ramach przedsądu Sąd Najwyższy może badać i oceniać jednym wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej i jego uzasadnienie. Natomiast badanie podstaw kasacyjnych odbywa się dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w ramach jej merytorycznego rozpoznania. Dlatego Sąd Najwyższy oceniając w ramach przedsądu, czy skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania bada tylko argumenty wskazane w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie i nie może sięgać do uzasadnienia podstaw kasacyjnych w celu poszukiwania tam argumentów dodatkowych lub innych niż wskazane w uzasadnieniu tego wniosku. Podkreślić należy, że wskazane przez uczestnika, jako oczywiście naruszone, przepisy prawa procesowego dotyczą w przeważającej mierze oceny dowodów i ustalania faktów, co nie może być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Tym bardziej więc skarżący powinien był wykazać w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że doszło do oczywistego naruszenia wskazanych przepisów i to nie w wyniku wadliwej oceny dowodów lub błędnego ustalenia faktów, co nie podlega ocenie Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Brak jakichkolwiek argumentów w tym przedmiocie prowadzi do wniosku, że uczestnik nie wykazał, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.